

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Taraclia din 10 mai 2016 și deciziei Curții de Apel Cahul din 06 octombrie 2016, declarat de avocata Oxana Saganscaia, în numele inculpatului

Flocea Sergiu xxxxx, născut la xx xxxxxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. xxxxxx, r-nul xxxxxxxx, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Ungheni din 24.06.2010, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 7 luni închisoare;

2) sentința Judecătoriei Ungheni din 13.12.2010, în baza art. 172 alin. (2) lit. b), 217 alin. (2), 84 Cod penal, la 7 ani și 6 luni închisoare.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 26.02.2016 – 10.05.2016,
instanța de apel: 23.06.2016 – 06.10.2016,
instanța de recurs: 05.01.2017 – 22.02.2017.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Taraclia din 10 mai 2016, Flocea Sergiu a fost condamnat în baza art. 321 Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Ungheni din 13 decembrie 2010, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând cu 10 mai 2016.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Flocea S., executând pedeapsa penală în Penitenciarul nr. 1-Taraclia, conform sentinței Judecătorei Ungheni din 13 decembrie 2010, de 7 ani și 6 luni închisoare, pentru comiterea infracțiunilor grave prevăzute de art. 172 alin. (2) lit. b) și 217 alin. (2) Cod penal, nu a mers pe cale de corectare, nu și-a făcut concluzii necesare pentru sine și iarăși a comis o infracțiune intenționată.

Astfel, la 20 noiembrie 2015, orele 12.00, Flocea S., fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în celula nr. 40 a izolatorului disciplinar din blocul nr. 3 al Penitenciarului nr. 1-Taraclia, or. Taraclia, str. Vodoprovodnaia 5, a încălcat prevederile art. 170 alin. (1) lit. c) Cod de executare, pct. 89), 90) al Statutului de executare a pedepsei de către condamnați, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26.05.2006, conform cărora deținuții sunt obligați să îndeplinească necondiționat cerințele legitime ale personalului instituției penitenciare, să se supună percheziției la intrare/ieșire din penitenciar, precum și pe perioada deținerii, când această măsură este solicitată de către personalul penitenciarului, în timpul perchezițiilor să predea benevol obiectele, substanțele interzise, condamnatul Flocea S. a ignorat cerințele legale ale administrației Penitenciarului nr. 1-Taraclia privind efectuarea percheziției lui personale, intenționat a început să aplice lovituri cu pumnul în față și cu piciorul în regiunea abdomenului comandantului grupei Serviciului de regim și supraveghere Trifonoglo P., cauzându-i durere fizică.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina parțial și a declarat că a consumat băuturi alcoolice. Fiind agresiv a fost dus în blocul nr. 3 al izolatorului disciplinar. A fost însoțit de partea vătămată și alt colaborator al penitenciarului, care îl țineau de brațe, iar al treilea îl împingea din spate. Nu i-a aplicat lovituri în față lui Trifonoglo P. și nu a ofensat colaboratorii penitenciarului.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Trifonoglo P. a comunicat că inculpatul i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față și cu piciorul în abdomen, în timp ce intenționa să efectueze percheziția personală a acestuia.

Martorul Șevenco I a declarat că împreună cu Trifonoglo P. și Ciorna I. i-au propus inculpatului să treacă în izolator disciplinar, însă ultimul nu s-a conformat cerințelor, exprimându-se în adresa lor cu cuvinte necenzurate și amenințându-i cu răfuială fizică. Fiind condus în izolator, i s-a propus să transmită obiectele interzise, însă inculpatul era agresiv și, în timpul percheziției personale, efectuată de Trifonoglo P., l-a lovit pe acesta. Ulterior, fiind transferat în izolatorul nr. 4 a continuat să se poarte agresiv, bătea cu mâinile și picioarele în ușă și striga.

Martorul Ciorna I. a comunicat că în timpul efectuării percheziției de către Trifonoglo P., inculpatul era agitat și a lovit partea vătămată cu mâna în față și piciorul în abdomen.

Vina inculpatul se mai confirmă și prin probele scrise, anexate la materialele cauzei, și anume: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 29.12.2015, procesul-verbal de vizualizare și cercetare a CD-R din 21.12.2015, procesul-verbal

al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului și stării de ebrietate din 20.11.2015 că la ora 11.55 inculpatul a fost examinat de medicul Talasimova A., care a constatat că acesta e în stare de ebrietate.

În baza probelor administrate, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 321 Cod penal, ca nespunerea prin violență cerințelor legitime ale administrației penitenciarului, săvârșită de o persoană care execută pedeapsa în penitenciar.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, că se caracterizează negativ, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, în calitate de circumstanță agravantă fiind reținută comiterea infracțiunii în stare de ebrietate, anterior a fost condamnat de două ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă prin izolare de societate, stabilindu-i o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 34, 82 Cod penal.

Or, inculpatul a comis infracțiunea fiind în stare de recidivă periculoasă, deoarece anterior fiind condamnat de două ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune. În asemenea caz, mărimea pedepsei este de cel puțin două treimi din maximumul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că dosarul este fabricat la comandă, deoarece nu a avut careva conflicte cu partea vătămată.

Recunoaște că a consumat alcool, însă nu a făcut-o intenționat, considerând că bea suc de mere.

În instanța de fond au făcut declarații doar colaboratorii penitenciarului, nefiind audiați și deținuții care au fost martori ai incidentului, astfel, fiindu-i încălcat dreptul la apărare.

Cunoaște regulile și nu intenționa să se eschiveze de la efectuarea percheziției, însă rucsacul i-a fost luat forțat, el fiind bruscat și împins de perete.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 06 octombrie 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că hotărârea instanței de fond este legală și întemeiată.

Astfel, vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate, verificate în ședința instanței de apel, și anume: declarațiile inculpatului, ale părții vătămate, ale martorilor Podcaliuc I., Șevcenco I. și Ciorna I., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 29 decembrie 2015, procesul-verbal de reproducere a înregistrărilor video din 21.12.2015, procesul-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului și stării de ebrietate a inculpatului, ordinul nr. 6200 din 19.11.2015 al directorului interimar al DIP, A. Pânzari, decizia din 20.11.2015 cu privire la instalarea provizorie a deținutului în celula izolatorului disciplinar până la sosirea șefului penitenciarului.

Partea vătămată Trifanoglo P. a declarat că inculpatul nu a fost admis spre etapare, acesta fiind în stare de ebrietate avansată. Inculpatul a refuzat categoric să fie plasat în izolatorul disciplinar, s-a exprimat cu cuvinte necenzurate în adresa lor și i-a amenințat cu răfuială fizică. Împreună cu Șevcenco I., i-au răsucit mâinile la spate și l-au dus în izolatorul disciplinar, acesta urmând să fie percheziționat corporal. Începând percheziția, inculpatul l-a lovit cu pumnul peste față și cu piciorul în abdomen. Ulterior acesta a fost închis în celula nr. 40, fiind continuată efectuarea percheziției, asupra acestuia fiind depistate țigări.

Martorul Podcaliuc I. a indicat că organe de etapare au decis că inculpatul, care era într-o stare neadecvată și agresiv, să nu fie etapat, or, potrivit instrucției, nu se etapează condamnații agresivi și cei în stare de ebrietate. Apoi s-a dispus ca acesta să fie deținut în izolator până la sosirea șefului Penitenciarului nr. 1, pe o perioadă de 24 ore. Inculpatul a fost escortat în celulă de colaboratorii Trifanoglo P. și Vasilașcu. Nu cunoaște ce s-a întâmplat în izolator, ulterior fiindu-i comunicat că inculpatul l-a atacat pe Trifanoglo P.

Martorul Șevcenco I. a comunicat că inculpatul urma să fie etapat însă, acesta având un comportament neadecvat, s-a dispus amplasarea lui în izolator. Împreună cu Șevcenco I., Trifanoglo P. și Ciorna I. i-au propus inculpatului să meargă în izolatorul de detenție preventivă benevol, însă acesta a refuzat, le-a adresat cuvinte necenzurate și i-a amenințat cu răfuială fizică. Forțat a fost condus în izolator, unde acesta a continuat să se exprime cu cuvinte necenzurate și să-i amenințe. Acolo i s-a propus să transmită obiectele interzise, însă inculpatul avea un comportament agresiv și în timpul percheziției corporale efectuat de Trifanoglo P., l-a lovit pe acesta, ulterior fiind amplasat în izolatorul nr. 4, unde continua să se comporte agresiv, lovind cu picioarele în ușă, țipând. Inculpatul a încercat să-l lovească și pe el cu mâinile și picioarele. Incidentul a fost adus la cunoștință ofițerului de gardă, fiind întocmite rapoarte.

Martorul Ciorna I. a declarat că inculpatul urma să fie etapat, însă având un comportament agresiv, s-a decis ca acesta să fie plasat în izolatorul disciplinar. În timpul efectuării percheziției de către Trifanoglo P., inculpatul l-a lovit cu mâna peste față și cu piciorul în abdomen. Ulterior, acesta a fost dus în celula nr. 40 și Trifanoglo P. a continuat percheziția, asupra inculpatului fiind depistate țigări. Acesta era agresiv, or, a fost interzisă etaparea lui din motiv că se simțea de la el un miros puternic de alcool. Partea vătămată nu a provocat inculpatul, rugându-l liniștit să predea obiectele interzise.

Conform procesului-verbal de reproducere a înregistrărilor video din 21.12.2015 au fost reproduse imaginile în care se vede izolatorul despărțit în două părți, din dreapta se vede celula nr. 40 - izolator disciplinar. La sec. 4 a înregistrărilor video, colaboratorii Penitenciarului nr. 1-Taraclia aduc în celulă inculpatul, care la sec. 7 se învârtește și-l lovește cu pumnul în față pe colaboratorul Penitenciarului nr. 1-Taraclia, Trifanoglo P. În sec. 7-12, Trifanoglo P. și încă un colaborator al penitenciar silit aduc inculpatul în celula dată. În min. 1.22-1.52 colaboratorii penitenciarului au doborât inculpatul la pământ, în acest timp Trifanoglo P. și încă un colaborator al penitenciarului țin inculpatul de mâini,

iar al treilea colaborator petrece percheziția. La min. 1.59 inculpatul cu picioarele lovea în ușa celulei, unde stătea încă un colaborator. La min. 2.18 la ieșirea colaboratorilor penitenciarului din celulă, inculpatul îl lovește pe Trifanoglo P. cu mâna peste spate, după ce colaboratorii închid ușa celulei nr. 40.

Potrivit procesului-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului și stării de ebrietate, inculpatul era în stare de ebrietate.

Prin Ordinul nr. 6200 din 19.11.2015 al directorului interimar al DIP, Alexandru Pânzari, inculpatul urma să fie transferat în Penitenciarul nr. 5, de tip închis, în conformitate cu art. 199 alin. (1) Cod de executare pct. 99) al Statutului executării pedepsei de către condamnat, în baza raportului P-1 Taraclia nr. 11/2583 din 19.11.2015.

Conform deciziei cu privire la instalarea provizorie a deținutului în celula izolatorului disciplinar până la sosirea șefului penitenciarului din 20.11.2015 inculpatul a fost plasat în izolatorul disciplinar la data de 20.11.2015, orele 11.40.

Astfel, probele administrate sunt suficiente pentru a încadra acțiunile inculpatului în baza art. 321 Cod penal, ca nespunerea prin violență cerințelor legitime ale administrației penitenciarului, săvârșită de o persoană care execută pedeapsa în penitenciar.

Afirmațiile apărării că instanța de fond a luat în considerație doar probele care îl învinuiesc pe inculpat și că dosarul a fost pornit la comandă, sunt declarative și contravin probelor administrate.

Or, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, în raport cu declarațiile făcute în instanță și probele administrate în faza urmăririi penale, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, a stabilit corect situația de fapt, faptele inculpatului fiind încadrate juridic corespunzător. Depozițiile martorilor au fost analizate și apreciate la justa valoare, instanța fiind nepărtinitoare, examinând minuțios afirmațiile martorilor și a inculpatului în raport cu alte declarații.

Argumentele apărării invocate în susținerea nevinovăției inculpatului sunt pur declarative și lipsite de suport probatoriu, nefiind explicate și argumentate dubiile apărute.

Solicitarea apărării privind stabilirea unei pedepse mai blânde este neîntemeiată, or, instanța de fond la stabilirea pedepsei a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, de personalitatea inculpatului și gravitatea infracțiunii comise, pedeapsa stabilită fiind corespunzătoare și echitabilă, nefiind cazul reducerii acesteia.

5. Avocata Oxana Saganscaia a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că în acțiunile lui lipsesc elementele infracțiunii imputate.

Recurenta a invocat că au fost neglijate circumstanțele cauzei, în special, declarațiile inculpatului care, fiind în stare de detenție a fost lipsit de dreptul la

apărare, neavând posibilitatea să-și demonstreze nevinovăția în comiterea infracțiunii imputate.

Or, din declarațiile inculpatului și ale părții vătămate rezultă că conflictul a avut loc între inculpat și colaboratorii penitenciarului, după ce acestuia i s-a propus să-i fie efectuată percheziția corporală.

În rezultatul percheziției nefiind depistate obiecte interzise, inculpatul a fost doborât la pământ, mâinile fiindu-i răsucite la spate.

Astfel, față de inculpat la 20.11.2015, în Penitenciarul nr.1-Taraclia a fost aplicată forța fizică, fapt ce nu a fost negat de martorii audiați. Anume după aceasta, el a reacționat prin comportament neadecvat, însă acțiunile lui nu sunt ilegale. Mai mult, partea vătămată nu a avut careva leziuni corporale și nu a solicitat să fie examinat de medic.

Totodată, inculpatul a fost lipsit de dreptul de a prezenta careva probe, or, nu au fost audiați deținuții penitenciarului, martori ai incidentului.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 435, 437-455 CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu

au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4. din prezenta decizie*, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, ale părții vătămate Trifanoglo P., ale martorilor Podcaliuc I., Șevcenco I. și Ciorna I., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 29 decembrie 2015, procesul-verbal de reproducere a înregistrărilor video din 21.12.2015, procesul-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului și stării de ebrietate a inculpatului, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, probele administrate pe caz demonstrând prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 321 Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

La stabilirea pedepsei instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 34, 82 Cod penal, conform cărora pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Recidiva se consideră periculoasă dacă persoana anterior condamnată de două ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune. Mărimea pedepsei pentru recidivă periculoasă este de cel puțin două treimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2. și 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 *pct. 11¹, 27, 414* alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal (*pct. 5. din decizie*).

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Este de reținut că, potrivit art. 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată care, pentru anumite concretizări, poate chema persoana care le-a formulat. Rezultatul

examinării obiecțiilor, în caz de acceptare a lor, se formulează printr-o rezoluție pe textul obiecțiilor, iar în caz de respingere – prin încheiere motivată. Obiecțiile și încheierea asupra lor se anexează la procesul-verbal.

Conform procesului-verbal al ședinței de judecată, în instanța de fond apărarea nu a solicitat audierea în calitate de martori a deținuților Penitenciarului nr. 1-Taraclia (f.d. 87).

Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile inserate în actele procedurale vizate sunt prezumate a fi veridice.

Prin urmare, argumentul recurentului că *inculpatul a fost lipsit de dreptul de a prezenta careva probe, or, nu au fost audiați deținuții penitenciarului, martori ai incidentului*, este neîntemeiat (pct. 5. din decizie).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Oxana Saganscaia, împotriva sentinței Judecătoriei Taraclia din 10 mai 2016 și deciziei Curții de Apel Cahul din 06 octombrie 2016, în privința inculpatului Flocea Sergiu xxxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 martie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco